

Diumenge 26 (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 21,28-32): En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots: «Però, què us en sembla? Un home tenia dos fills. I adreçant-se al primer, li diu: “Fill, ves avui a treballar a la vinya”. Però ell, contestant-li, diu: “No vull”; bé que després, penedit, hi anà. Acostant-se a l'altre, li parla de manera semblant. Ell, contestant, diu: “Hi vaig, senyor”; però no hi va anar. Quin dels dos va fer la voluntat del pare?». Li diuen: «El primer». Els diu Jesús: «En veritat us dic: els publicans i les meretrius us passaran davant en el regne de Déu. Ja que vingué a vosaltres Joan en el camí de la justícia, i no el creguéreu, però els publicans i les meretrius el cregueren. I vosaltres, que ho veiéreu, tampoc no us vau penedir després, per tal de creure'l».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Quin dels dos va fer la voluntat del pare?»

Dr. Josef ARQUER
(Berlin, Alemanya)

Avui contemplem el pare i amo de la vinya tot demanant als seus dos fills: «Fill, ves avui a treballar a la vinya» (Mt 21,29). Un diu que “sí”, i no hi va. L'altre diu “no”, i hi va. Cap dels dos manté la paraula donada.

Certament, el que diu “sí” i es queda a casa no pretén enganyar el seu pare. Simplement, serà cosa de la mandra, no solament de “mandra de fer”, sinó també de reflexionar. El seu lema: “A mi, què m'importa el que vaig dir ahir?”.

Al del “no”, sí que li importa el que havia dit el jorn anterior. Li remou la consciència aquella desatenció amb el seu pare. Del dolor arrenca el coratge per a rectificar. Corregeix la paraula falsa amb el fet cert. “Errare, humanum est?”. Sí, però més humà encara —i més d'acord amb la veritat interior gravada en

nosaltres— és rectificar. Malgrat que costi, perquè significa humiliar-se, trepitjar la supèrbia i la vanitat. Alguna vegada haurem viscut moments així: corregir una decisió precipitada, un judici temerari, una valoració injusta... Després, un sospir d'alleugeriment: —Gràcies, Senyor!

«En veritat us dic: els publicans i les meretrus us passaran davant en el regne de Déu» (Mt 21,31). Sant Joan Crisòstom resalta el mestratge psicològic del Senyor davant d'aquests “grans sacerdots”: «No els tira per la cara directament: ‘Per què no heu cregut Joan?’», sinó més aviat els confronta —la qual cosa resulta més punyent— amb els publicans i les prostitutes. Així, els reprotxa amb la força palesa dels fets la malícia d'una conducta marcada pels respectes humans i la vanaglòria».

Endinsats ja en l'escena, potser trobarem a faltar la presència d'un tercer fill, avesat a les “mitges tintes”, en el tarannà del qual ens resultaria més fàcil reconèixer-nos-hi i demanar perdó, tot avergonyits. Ens l'inventem —amb el permís del Senyor— i li oïm respondre al pare amb veu apaivagada: ‘Pot ser que sí, pot ser que no...’. I hi ha qui diu haver escoltat el final: ‘El més probable és que potser qui ho sap...’.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Res hi ha més fàcil que la nostra molta tebiesa no ens ho presenti difícil i pesat» (Sant Joan Crisòstom)

-

«En aquesta transformació de el ‘no’ en ‘sí’, en aquesta inserció de la voluntat de la criatura en la voluntat del Pare, Ell transforma la humanitat i ens redimeix. I ens convida a entrar en aquest moviment seu: sortir del nostre ‘no’ i entrar en el ‘sí’ del Fill» (Benet XVI)

-

«Déu és l'Amo sobirà del seu disseny. Però, per realitzar-lo, se serveix també del concurs de les criatures. Això no és un signe de feblesa, sinó de la grandesa i de la bondat de Déu totpoderós (...))» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 306)